Zbornik sudske prakse

PRESUDA SUDA (veliko vijeće)

17. rujna 2013.*

„Tužba za poništenje – Konačno usvajanje općeg proračuna Unije za proračunsku godinu 2011. – Akt predsjednika Parlamenta kojim se proglašava konačno usvajanje proračuna – Članak 314. stavak 9. UFEU-a – Utvrđivanje godišnjeg proračuna Unije od strane Parlamenta i Vijeća – Članak 314. prva alineja UFEU-a – Načelo institucionalne ravnoteže – Načelo dodijeljenih ovlasti – Obveza lojalne suradnje – Poštivanje bitnih odredaba postupka“

U predmetu C-77/11,

povodom tužbe za poništenje na temelju članka 263. UFEU-a, podnesene 14. veljače 2011.,

Vijeće Europske unije, koje zastupaju G. Maganza i M. Vitsentzatos, u svojstvu agenata,

tužitelj,

koje podupire

Kraljevina Španjolska, koju zastupa N. Díaz Abad, u svojstvu agenta,

intervenijent,

protiv

Europskog parlamenta, koji zastupaju C. Pennera, R. Passos, D. Gauci i R. Crowe, u svojstvu agenata,

tuženik,

SUD (veliko vijeće),

u sastavu: V. Skouris, predsjednik, K. Lenaerts, potpredsjednik, M. Ilešič, L. Bay Larsen, T. von Danwitz, A. Rosas i M. Berger, predsjednici vijeća, E. Levits, A. Ó Caoimh, J.-C. Bonichot, A. Arabadjiev, C. Toader, J.-J. Kasel (izvjestitelj), M. Safjan i D. Šváby, suci,

nezavisni odvjetnik: M. Y. Bot,

tajnik: M. V. Tourrès, administrator,

uzimajući u obzir pisani postupak i nakon rasprave održane 14. svibnja 2013.,

saslušavši prijedlog odluke nezavisnog odvjetnika na raspravi održanoj 28. svibnja 2013.,

donosi sljedeću

* Jezik postupka: francuski

Presudu

1 Vijeće Europske unije u svojoj tužbi zahtijeva poništenje akta predsjednika Europskog parlamenta 2011/125/EU, Euratom od 15. prosinca 2010., kojim je ovaj potonji proglasio da je proračunski postupak pokrenut sukladno članku 314. UFEU-a dovršen i da je time opći proračun Europske unije za proračunsku godinu 2011. konačno usvojen (SL L 68, 2011., str. 1., u daljnjem tekstu: pobijani akt).

Pravni okvir

2 Sukladno članku 14. stavku 1. UEU-a „Europski parlament, zajedno s Vijećem, izvršava zakonodavne i proračunske funkcije […]". Na jednak način članak 16. stavak 1. UEU-a određuje da „Vijeće, zajedno s Europskim parlamentom, izvršava zakonodavne i proračunske funkcije […]".

3 Članak 314. UFEU-a određuje dijelove postupka i rokove koji se moraju poštivati u proračunskom postupku. Parlament sada ima isti utjecaj kao i Vijeće nad cjelokupnim odobrenim proračunskim sredstvima. Štoviše, Vijeće ne može nametnuti proračun bez suglasnosti Parlamenta. Parlament, naprotiv, ima mogućnost koja proizlazi iz članka 314. stavka 7. UFEU-a da u određenim slučajevima, što predstavlja značajna ograničenja u izglasavanju, ima zadnju riječ i može zatvoriti proračunski postupak bez suglasnosti Vijeća.

4 Odredbe članka 314. UFEU-a koje se posebice tiču predmetne tužbe su njegova prva alineja i stavak 9. istog članka.

5 Sukladno članku 314. prvoj alineji UFEU-a „[...] [P]arlament i Vijeće, odlučujući u skladu s posebnim zakonodavnim postupkom, utvrđuju godišnji proračun Unije [...]".

6 Članak 314. stavak 9. UFEU-a, s druge strane, određuje da „[p]o okončanju postupka predviđenog ovim člankom, predsjednik Europskog parlamenta proglašava proračun konačno usvojenim".

Činjenična osnova spora i pobijani akt

7 Vijeće je 15. prosinca 2009. podsjetilo Parlament na svoju ovlast utemeljenu na UFEU-u kao koautora zakonodavnog akta kojim se utvrđuje proračun i predložilo potpisivanje akta o utvrđivanju proračuna zajedno s predsjednikom Parlamenta.

8 Usprkos zahtjevu Vijeća predsjednik Parlamenta sam je pristupio 17. prosinca 2009. usvajanju i potpisivanju godišnjeg proračuna Unije za proračunsku godinu 2010.

9 U okviru proračunskog postupka za proračunsku godinu 2011. predsjednik Vijeća uputio je 12. studenog 2010. dopis predsjedniku Parlamenta u kojem navodi da su nakon stupanja na snagu Ugovora iz Lisabona predsjednik Vijeća i predsjednik Parlamenta trebali zajedno potpisati akt kojim se utvrđuje godišnji proračun Unije s obzirom na to da su te dvije institucije koautori navedenog akta. Taj akt bi prema tomu valjalo razlikovati od akta predsjednika Parlamenta kojim se, sukladno članku 314. stavku 9. UFEU-a, proračun proglašava konačno usvojenim.

10 Vijeće je 10. prosinca 2010. usvojilo stajalište o nacrtu proračuna za proračunsku godinu 2011. Tom je stajalištu priložilo nacrt odluke Parlamenta i Vijeća kojom se utvrđuje opći proračun Unije za proračunsku godinu 2011.

11 Dopisom od 14. prosinca 2010., koji je Vijeće zaprimilo 17. prosinca 2010., predsjednik Parlamenta potvrdio je da dijeli mišljenje Vijeća prema kojem bi akt kojim se utvrđuje proračun Unije trebali potpisati predsjednici obiju institucija.

12 Dana 15. prosinca 2010., nakon što je Parlament na plenarnoj sjednici izglasao proračun za proračunsku godinu 2011., predsjednik Vijeća je izjavio: „Parlament [je] upravo […] odobrio stajalište Vijeća o nacrtu za 2011. bez amandmana. Dakako, u ime Vijeća mogu samo izraziti zadovoljstvo zbog našeg zajedničkog dogovora o proračunu za 2011.”

13 Predsjednik Vijeća uputio je istog dana predsjedniku Parlamenta dopis u kojem je izrazio zadovoljstvo zbog izglasavanja u Parlamentu nacrta proračuna za proračunsku godinu 2011. i podsjetio na to da UFEU određuje da proračun donose i Parlament i Vijeće. Dopisu je priložio i nacrt odluke Parlamenta i Vijeća kojom se utvrđuje opći proračun Unije za proračunsku godinu 2011. koju je osobno potpisao i koju je također trebao potpisati i predsjednik Parlamenta.

14 Istog dana, 15. prosinca 2010., usvojen je pobijani akt. U jedinom članku tog akta određuje se da je „[p]ostupak pokrenut sukladno članku 314. UFEU-a […] dovršen, a opći proračun Unije […] za proračunsku godinu 2011. […] konačno usvojen” *(neslužbeni prijevod)*.

Tužbeni zahtjevi stranaka i postupak pred Sudom

15 Vijeće zahtijeva od Suda da:

— poništi pobijani akt,

— utvrdi konačnima učinke proračuna Unije za proračunsku godinu 2011. sve dok proračun ne bude utvrđen zakonodavnim aktom usklađenim s Ugovorima i

— naloži Parlamentu snošenje troškova.

16 Parlament zahtijeva od Suda da:

— odbije tužbeni zahtjev Vijeća i

— naloži Vijeću snošenje troškova.

17 Rješenjem predsjednika Suda od 29. lipnja 2011. dopuštena je intervencija Kraljevine Španjolske na strani Vijeća.

O tužbi

Argumentacija stranaka

18 Vijeće u prilog svojoj tužbi ističe da je Ugovor iz Lisabona značajno izmijenio proračunski postupak time što je Parlament i Vijeće učinio ravnopravnim partnerima, prije svega ukidanjem razlike između obveznih i neobveznih rashoda te ograničavanjem na samo jedno čitanje nacrta proračuna u obje navedene institucije.

19 Najvažnija uvedena promjena odnosi se, prema mišljenju Vijeća, na članak 314. prvu alineju UFEU-a. Prema tom stajalištu, spomenuta bi odredba, stavljena u vezu s ostalim odredbama Ugovora, sada na kraju postupka zahtijevala zajedničko usvajanje zakonodavnog akta s potpisima predsjednika obiju navedenih institucija.

20 Slijedom istih navoda, više se ne bi mogla primijeniti praksa koja je bila na snazi prema Ugovoru o osnivanju Europske zajednice, a prema kojoj je predsjednik Parlamenta sam proglašavao dovršetak proračunskog postupka.

21 Vijeće svoju tužbu zasniva na četirima tužbenim razlozima. U okviru prvog tužbenog razloga Vijeće se poziva na nepostojanje zakonodavnog akta o utvrđivanju godišnjeg proračuna Unije upućenog od strane predsjednika dviju spomenutih institucija, kršeći time članke 288., 289., 296. i 314. UFEU-a. Drugi tužbeni razlog poziva se na nepridržavanje načela institucionalne ravnoteže ustanovljenog člankom 314. UFEU-a. Treći tužbeni razlog poziva se na povredu načela dodijeljenih ovlasti i obveze lojalne suradnje iz članka 13. stavka 2. UEU-a. Četvrti, podredno postavljen, tužbeni razlog poziva se na bitnu povredu postupka.

22 Vijeće, na prvom mjestu, smatra da sukladno promjenama proizašlim iz Ugovora iz Lisabona godišnji proračun Unije, kao i ispravci proračuna, sada trebaju biti utvrđeni zajedničkim zakonodavnim aktom. Vijeće stoga smatra da se ne može primijeniti sudska praksa koja proizlazi iz presude od 3. srpnja 1986., Vijeće protiv Parlamenta (34/86, Zb., str. 2155.) i osobito točka 8. navedene presude u kojoj je Sud utvrdio da je na predsjedniku Parlamenta da proglasi da je proračunski postupak doveden do kraja konačnim usvajanjem proračuna, pa na taj način daje proračunu učinak pravne obvezivosti, kako u odnosu na institucije tako i na države članice.

23 Vijeće drži da iz članka 314. UFEU-a jasno proizlazi da Parlament i Vijeće prilikom utvrđivanja proračuna sada odlučuju „u skladu s posebnim zakonodavnim postupkom”. Navedeni postupak treba sukladno članku 289. stavku 3. UFEU-a rezultirati usvajanjem zakonodavnog akta. Taj akt trebao bi imati oblik uredbe, direktive ili odluke, sukladno članku 288. i članku 289. stavku 2. UFEU-a.

24 Osim toga, Vijeće iz jednakosti ovlasti povjerenih dvjema institucijama izvlači zaključak da je u ovom slučaju riječ o posebnom zakonodavnom postupku koji je osobit po tome što su u njega uključena dva glavna sudionika.

25 Vijeće podsjeća da, slično kao kod redovnog zakonodavnog postupka iz članka 294. UFEU-a, članak 314. UFEU-a izričito predviđa da se prilikom donošenja godišnjeg proračuna Unije dvije institucije dogovaraju o zajedničkom tekstu koji se utvrđuje kroz Odbor za mirenje.

26 Sukladno članku 297. stavku 1. drugom podstavku UFEU-a, zakonodavne akte donesene na temelju posebnog zakonodavnog postupka potpisuje predsjednik institucije koja je te akte donijela. Kada je riječ o zajedničkom usvajanju, kao u slučaju godišnjeg proračuna Unije, završni akt bi prema tom mišljenju svakako trebao nositi potpis predsjednika obiju spomenutih institucija.

27 Iz navedenog bi slijedilo da se akt predsjednika Parlamenta kojim se utvrđuje konačno usvajanje godišnjeg proračuna Unije ne bi mogao smatrati zakonodavnim aktom predviđenim UFEU-om.

28 Vijeće, na drugom mjestu, smatra da je predsjednik Parlamenta poremetio institucionalnu ravnotežu iznova uspostavljenu člankom 314. UFEU-a time što je sam potpisao proračun za proračunsku godinu 2011. Drugim riječima, Vijeće smatra da je predsjednik Parlamenta postupio *ultra vires*.

29 Na trećem mjestu, Vijeće podsjeća na napore koje je poduzelo kako bi se pronašlo obostrano prihvatljivo rješenje. Predsjednik Parlamenta povrijedio je, prema istom navodu, svoju obvezu lojalne suradnje kojom se sukladno članku 13. stavku 2. UEU-a institucije trebaju rukovoditi u međusobnim odnosima.

30 Na četvrtom mjestu, Vijeće smatra da pobijani akt treba poništiti zbog bitne povrede postupka. Naime, Vijeće ističe da je taj akt donesen bez dogovora o vrsti akta kojim se treba proglasiti konačno usvajanje godišnjeg proračuna Unije.

31 U svakom slučaju i očekujući da će utvrđena nezakonitost biti prekinuta, Vijeće zahtijeva od Suda da održi učinke godišnjeg proračuna Unije koji se odnosi na proračunsku godinu 2011. za tekuću godinu sukladno članku 264. stavku 2. UFEU-a.

32 Kraljevina Španjolska bezrezervno podupire argumente Vijeća.

33 Parlament priznaje da proračunski postupak predviđa da Parlament i Vijeće rade zajedno u cilju postizanja dogovora. Tako je prema istim navodima bilo i u slučaju godišnjeg proračuna Unije za proračunsku godinu 2011. Parlament međutim smatra da se ta suradnja, slično kao i kod redovnog zakonodavnog postupka, prevodi kroz autonomni akt u obliku uredbe, direktive ili odluke.

34 Parlament podsjeća na to da čak i Vijeće priznaje da dogovor o nacrtu proračuna između dviju spomenutih institucija ne proizvodi sam po sebi pravne učinke.

35 Stoga, da bi se proračunu dala mogućnost da proizvodi pravne učinke kako u odnosu na institucije tako i na države članice, potrebna je intervencija predsjednika Parlamenta, što i proizlazi iz članka 314. stavka 9. UFEU-a. Kao što je podsjetio nezavisni odvjetnik Mancini u svom prijedlogu odluke u predmetu koji je okončan gore navedenom presudom Vijeće protiv Parlamenta, ta bi se intervencija imala provesti posebnim aktom.

36 Prema mišljenju Parlamenta, akt njegovog predsjednika temelji se na ovlaštenju koje pripada predsjedniku te institucije. On smatra da taj akt počiva na procjeni regularnosti proračunskog postupka koji se dovršava. Bio bi to autonomni akt koji nije izraz parlamentarne većine. Slično bi bilo i u slučaju kada predsjednik Parlamenta provjerava usklađenost proračunskog postupka s UFEU-om.

37 Slijedom svega navedenog, Parlament odbija argument Vijeća prema kojem bi članak 314. UFEU-a podrazumijevao zajednički zakonodavni akt na kraju postupka kojim bi se godišnji proračun Unije učinio pravno obvezujućim.

38 Da su tvorci Ugovora iz Lisabona željeli izmijeniti ovlasti predsjednika Parlamenta na kraju postupka, oni ne bi u članku 314. stavku 9. UFEU-a zadržali odredbu koja odgovara odredbi iz članka 272. stavka 7. UEZ-a.

39 Prema mišljenju Parlamenta, posebnost proračuna je u njegovoj čisto računovodstvenoj prirodi jer sadrži samo odredbe o prihodima i rashodima koje, da bi postale odobrenja za troškove, zahtijevaju u određenom trenutku usvajanje temeljnog akta. Uzimajući u obzir tu posebnost, Parlament smatra da je godišnji proračun Unije usvojen prema postupku *sui generis* koji vodi računa o potrebi formaliziranja njegovog usvajanja prije kraja godine kako bi se izbjegao „sustav privremenih dvanaestina”.

40 Prema navedenom argumentu, UFEU ne predviđa da akt kojim se utvrđuje proračun sadržava potpise predsjednika obiju spomenutih institucija.

41 Podsjećajući na posebnost postupka za usvajanje proračuna u odnosu na redovni zakonodavni postupak, Parlament odbija tezu prema kojoj ni jedna institucija nema posljednju riječ nad drugom, s obzirom na to da nacrt koji se usvaja mora biti predmet suodlučivanja.

42 Glede tog pitanja Parlament podsjeća na tekst članka 314. stavka 7. UFEU-a u kojem se predviđa slučaj kada predsjednik Parlamenta mora utvrditi da je godišnji proračun Unije usvojen iako je Vijeće odbilo zajednički nacrt usuglašen nakon pregovora u Odboru za mirenje.

43 Uvjeren da je postupio sukladno tekstu i duhu Ugovora, Parlament smatra da ničime nije povrijedio načelo dodijeljenih ovlasti. To bi međutim bio slučaj da se složio s odlukom Vijeća da proračunski postupak zaključi usvajanjem autonomnog zakonodavnog akta prema redovnom zakonodavnom postupku.

44 Napokon, Parlament osporava tvrdnju prema kojoj on navodno nije poštovao obvezu lojalne suradnje iz članka 13. stavka 2. UEU-a, uzevši u obzir činjenicu da je predsjednik te institucije obavijestio Vijeće o svojem stajalištu 14. prosinca 2010., dan prije izglasavanja proračuna za proračunsku godinu 2011.

45 Uvjeren da je prilikom utvrđivanja zajedničkog nacrta poštovao odredbu članka 314. stavka 9. UFEU-a, Parlament također odbija primjedbu Vijeća o navodnoj bitnoj povredi postupka.

Utvrđenje Suda

46 Prije svega, valja podsjetiti da je postupak utvrđivanja proračuna Unije uređen odredbama članka 314. UFEU-a. Članak 314. prva alineja UFEU-a precizira da se proračun usvaja u skladu s posebnim zakonodavnim postupkom.

47 Argumentaciju Vijeća istaknutu u prva tri tužbena razloga, koja izjednačuje proračunski postupak s redovnim zakonodavnim postupkom predviđenim člankom 294. UFEU-a, valja odmah odbiti. Naime, različitim odredbama članka 314. UFEU-a predviđa se poseban zakonodavni postupak za usvajanje proračuna Unije, prilagođen njegovim specifičnostima, koji se okončava aktom iz stavka 9. tog članka. Sukladno navedenoj odredbi „[p]o okončanju postupka [za utvrđivanje proračuna Unije], predsjednik Europskog parlamenta proglašava proračun konačno usvojenim".

48 Nadalje, valja ustvrditi da je pobijani akt zasnovan na članku 314. UFEU-a i osobito na stavku 9. tog članka.

49 Međutim, iz teksta samog članka 314. stavka 9. UFEU-a proizlazi da se aktom zasnovanim na navedenoj odredbi okončava postupak utvrđivanja proračuna Unije i da ga potpisuje samo predsjednik Parlamenta.

50 Iz toga slijedi da se, suprotno navodima Vijeća i Kraljevine Španjolske, proračunski postupak predviđen člankom 314. UFEU-a ne okončava aktom koji zajednički potpisuju predsjednici Parlamenta i Vijeća. Upravo akt zasnovan na članku 314. stavku 9. UFEU-a, kojim predsjednik Parlamenta nakon provjere regularnosti postupka proglašava da je proračun konačno usvojen, predstavlja zadnju fazu postupka usvajanja proračuna Unije te isti čini pravno obvezujućim.

51 Sud je tako već utvrdio da akt zasnovan na članku 203. stavku 7. UEEZ-a, koji odgovara tekstu odredbe članka 314. stavka 9. UFEU-a, donosi predsjednik Parlamenta kao tijelo te institucije pa se stoga treba smatrati odlukom te institucije, a s druge strane da daje proračunu učinak pravne obvezivosti, kako u odnosu na institucije tako i na države članice (vidjeti gore navedenu presudu Vijeće protiv Parlamenta, točku 8.).

52 Vijeće i Kraljevina Španjolska međutim smatraju da dodavanje Ugovorom iz Lisabona odredbe iz članka 314. prve alineje UFEU-a, prema kojoj „[P]arlament i Vijeće, odlučujući u skladu s posebnim zakonodavnim postupkom, utvrđuju godišnji proračun Unije", utječe na pravne učinke koje je gore navedena presuda Vijeće protiv Parlamenta priznala aktu predsjednika Parlamenta kojim se utvrđuje da je proračun konačno usvojen. Naime, sukladno spomenutoj odredbi, proračun bi trebao biti konačno usvojen aktom Parlamenta i Vijeća i zajednički potpisan od strane predsjednika obiju navedenih institucija. Akt usvojen na temelju članka 314. stavka 9. UFEU-a bio bi prema tomu samo deklaratorni akt usvojen od strane predsjednika Parlamenta.

53 Takva argumentacija ne može se uvažiti.

54 Odredba članka 314. prve alineje UFEU-a, koja navodi da Parlament i Vijeće utvrđuju proračun Unije, podsjeća da proračunske funkcije, sukladno članku 14. stavku 1. UEU-a i članku 16. stavku 1. UEU-a, navedene dvije institucije obavljaju zajednički.

55 Međutim, članak 314. prva alineja UFEU-a precizira da se proračun utvrđuje „u skladu sa sljedećim odredbama". No ni jedna odredba članka 314. UFEU-a ne predviđa na kraju proračunskog postupka usvajanje akta koji bi zajednički potpisali predsjednici Parlamenta i Vijeća.

56 Dakle, predsjednik Parlamenta je, u svojstvu tijela te institucije, taj koji usvajanjem akta zasnovanog na članku 314. stavku 9. UFEU-a daje proračunu Unije obvezujući učinak nakon dovršetka postupka kojem je svojstveno zajedničko djelovanje Parlamenta i Vijeća (vidjeti gore spomenutu presudu Vijeće protiv Parlamenta, točku 8.).

57 Vijeće i Kraljevina Španjolska osim toga ističu da je pobijani akt, koji je usvojen u skladu s posebnim zakonodavnim postupkom, nezakonit s obzirom na to da, suprotno odredbama članka 288. UFEU-a i članka 289. stavka 2. UFEU-a, nema oblik uredbe, direktive ili odluke.

58 Navedeni argument valja također odbiti.

59 Naime, valja podsjetiti da članak 314. UFEU-a predviđa poseban zakonodavni postupak prilagođen naravi proračuna koji je prije svega računovodstveni dokument i sadrži predviđanja Unije svih prihoda i rashoda izvršivih u određenom razdoblju. Nakon što predsjednik Parlamenta provjeri usklađenost postupka s odredbama UFEU-a, taj se dokument prilaže aktu kojim on na temelju članka 314. stavka 9. UFEU-a konstatira da je proračun konačno usvojen.

60 Iako je akt utemeljen na članku 314. stavku 9. UFEU-a rezultat posebnog zakonodavnog postupka, on zbog naravi proračuna nema oblik zakonodavnog akta kao takvog u smislu članka 288. UFEU-a i članka 289. stavka 2. UFEU-a, nego u svakom slučaju predstavlja pobijani akt u smislu članka 263. UFEU-a, s obzirom na to da proračun Unije čini pravno obvezujućim.

61 Vijeće osim toga ističe da pobijani akt krši ovlaštenja koja mu povjerava članak 296. stavak 1. UFEU-a. Navedena odredba određuje da „[k]ada se Ugovorima ne definira vrsta akta koji se donosi, institucije ga biraju ovisno o slučaju, u skladu s važećim postupcima i u skladu s načelom proporcionalnosti". U tom pogledu Vijeće tvrdi da se, u nedostatku jasnog određenja u članku 314. UFEU-a vezano uz akt kojim se usvaja proračun, Parlament trebao po tom pitanju uskladiti s Vijećem. Parametri utvrđeni člankom 296. stavkom 1. UFEU-a vodili bi prema zaključku da bi akt kojim se utvrđuje proračun trebao biti akt koji zajedno potpisuju predsjednici obiju navedenih institucija.

62 Navedeni argument također se ne može uvažiti.

63 Naime, članak 296. stavak 1. UFEU-a ne primjenjuje se u kontekstu proračunskog postupka predviđenog člankom 314. UFEU-a jer taj članak, i posebno njegov stavak 9., izričito predviđa da se navedeni postupak zatvara usvajanjem akta Parlamenta koji potpisuje predsjednik te institucije.

64 Vijeće nadalje ističe da je predsjednik Parlamenta usvajajući pobijani akt povrijedio obvezu lojalne suradnje kojom se institucije trebaju rukovoditi u međusobnim odnosima. Ono osobito zamjera predsjedniku Parlamenta što nije sudjelovao u mjerama koje je ono poduzelo u cilju pronalaženja obostrano prihvatljivog rješenja utemeljenog na Ugovorima, koje bi istovremeno poštivalo ovlasti institucija i ovlaštenja predsjednika Parlamenta. Vijeće također zamjera predsjedniku Parlamenta što nije obavijestio predsjednika Vijeća koji je bio prisutan prilikom izglasavanja proračuna na plenarnoj sjednici, odnosno 15. prosinca 2010., o sadržaju njegovog dopisa od 14. prosinca 2010.

65 Ni ovu argumentaciju ne može se prihvatiti.

66 Iz isprava koje prileže spisu, a prije svega iz izjave citirane u točki 12. ove presude, doista proizlazi da je 15. prosinca 2010. postignut dogovor između Parlamenta i Vijeća o sadržaju proračuna za proračunsku godinu 2011. Činjenica da je između tih dviju institucija postojalo neslaganje o formaliziranju tog dogovora nije spriječila predsjednika Parlamenta da 15. prosinca 2010. proglasi da je postupak pokrenut sukladno članku 314. UFEU-a dovršen i da je opći proračun Unije za proračunsku godinu 2011. konačno usvojen.

67 S obzirom na to da je sukladno članku 314. stavku 9. UFEU-a samo predsjednik Parlamenta ovlašten potpisati pobijani akt, ne može biti riječ o povredi obveze lojalne suradnje od strane predsjednika Parlamenta.

68 Slijedom svega navedenog, prva tri tužbena razloga valja odbiti.

69 Napokon, Vijeće i Kraljevina Španjolska podredno ističu da sporni akt treba biti poništen zbog bitne povrede postupka iz razloga što od trenutka kad je predsjednik Parlamenta postao svjestan neslaganja između Parlamenta i Vijeća o vrsti akta koji uređuje usvajanje proračuna, on nije smio proglasiti proračunski postupak za proračunsku godinu 2011. dovršenim.

70 Međutim, s obzirom na to da je 15. prosinca 2010. postignut dogovor između Parlamenta i Vijeća o sadržaju proračuna za proračunsku godinu 2011., predsjednik Parlamenta mogao je već istoga dana usvojiti navedeni akt u punoj suglasnosti s odredbama članka 314. UFEU-a.

71 Posljednji tužbeni razlog stoga se također ne može uvažiti.

72 Slijedom svega navedenoga, tužbu valja odbiti.

Troškovi

73 U skladu s člankom 138. stavkom 1. Poslovnika Suda, svakoj stranci koja izgubi spor nalaže se snošenje troškova, ako je postavljen takav zahtjev. Budući da je Parlament podnio zahtjev da se Vijeću naloži snošenje troškova i da on nije uspio u svojim tužbenim zahtjevima, valja mu naložiti snošenje troškova. Primjenom članka 140. stavka 1. istog Poslovnika, Kraljevina Španjolska kao intervenijent u sporu snosi svoje troškove.

Slijedom navedenog, Sud (veliko vijeće) proglašava i presuđuje:

1. **Tužba se odbija.**

2. **Vijeću Europske unije nalaže se snošenje troškova.**

3. **Kraljevina Španjolska snosit će svoje troškove.**

Potpisi